

indsats. Der tænkes her bl.a. på strategien om det fremskudte forsvar samt »flexible-response«-strategien, herunder NATO's atomvåbenpolitik.

I takt med nedrustningen – og de derved reducerede nationale forsvar – bliver det aktuelt at opbygge multinationale styrker med henblik på bedre konfliktstyring. NATO har allerede i kraft af det såkaldte »brandkorps« en sådan enhed, men opstillingen af yderligere enheder overvejes.

Danmark har i enhedskommandoen (BAL-TAP) gode erfaringer med militært samarbejde med andre nationer. Multinationale styrker kan have en konflikt dæmpende funktion.

Mindretallet ser ingen principielle problemer i, at Danmark deltager i multinationale styrker, så længe disse ikke kan operere uden for det i NATO-traktaten fastlagte område, og så længe det stadig er en suveræn dansk beslutning, om Danmark vil deltage eller ej.

USA kan forventes at afvikle en del af sit militære engagement i Europa som følge af ønsket om forsvarsbesparelser. Udvalget vedrørende Dansk Sikkerhedspolitik er indstillet på, at styrke den europæiske søjle inden for NATO, men på en sådan måde, at det ikke svækker USA's politiske engagement i Europa.

Kapitel 5. Tættere udenrigs- og sikkerhedspolitik samarbejde i EF

Siden 1985 har EF bevæget sig i retning af en stadig tættere integration. Regeringskonferencen vedrørende en politisk union har således også inddraget spørgsmålet om fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det har været forslået, at der gennemføres en fælles politik på følgende områder:

- industriel og teknologisk våbensamarbejde,
- overførsel af militærteknologi til tredjelande, kontrol med våbeneksport og spørgsmål vedrørende ikkespredning,
- våbenkontrol, forhandlinger om nedrustning og foranstaltninger med henblik på gensidig bistand, især inden for rammerne af CSCE, og

- deltagelse i fredsbevarende aktioner og humanitære interventioner.

Mindretallet finder, at den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik bør omfatte alle aspekter, hvorom enighed opnås mellem medlemsstaterne. Alle beslutninger på det udenrigs- og sikkerhedspolitiske område skal træffes i enighed.

En fælles forsvarspolitik ville kunne betyde, at lande, der er neutrale i dag, ville blive afskåret fra medlemskab. Mindretallet finder derfor, at forsvarspolitik ikke hører til i EF, men i de respektive forsvarsalliancer, for Danmarks vedkommende i NATO.

Kapitel 6. Nej til dansk medlemskab af Vestunionen (WEU)

Den Vesteuropæiske Union (WEU) har aldrig spillet nogen reel sikkerhedspolitisk rolle og har hidtil højst fungeret som et forum for udveksling af synspunkter.

Danmark har som observatør fulgt udviklingen i WEU. Vedtagelsen af Haag-plattformen i 1987 og ikke mindst WEU's atomvåbenpolitik – som er mere konservativ end NATO's – og WEU's erklærede målsætning om at indsætte militære styrker uden for NATO's område er forhindringer for dansk medlemskab.

Denne målsætning blev markeret i forbindelse med krigen mellem Iran og Irak, hvor der fra efteråret 1987 til afslutningen på krigen i 1988 var et samarbejde mellem WEU's medlemmer om at yde beskyttelse til tankskibe i området. WEU har ligeledes koordineret medlemmernes indsats i Golf-krigen. Der var dog kun tale om en politisk koordination, mens den faktiske militære koordination skete multilateralt eller direkte med USA. Værdien af WEU har derfor mere ligget på det symbolske plan end på det rent praktiske.

Mindretallet mener, at det er afgørende, at det sikres:

- at et europæisk samarbejde ikke må svække båndene over Atlanten, men tværtimod kommer til at styrke alliancen som enhed
- at der ikke oprettes parallelle militære styrke- eller kommandostrukturer til dem, der findes i NATO